

POSTANOWIENIE

20 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 20 stycznia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa A.R., i K.R.
przeciwko P. spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej P. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z 2 października 2024 r., I ACa 547/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów po 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego, z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia zobowiązanemu do dnia zapłaty.**

(M.T.)

UZASADNIENIE

Pozwany P. S.A. w W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 2 października 2024 r., zaskarżając ten wyrok w części, wnosząc o jego uchylenie w części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa w części.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na potrzebę wykładni przepisów prawa wywołujących istotne rozbieżności w orzecznictwie, tj. art. 498 § 1 i 2 k.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powodowie wnieśli o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, jest przedmiotem rozbieżnej wykładni w orzecznictwie i na czym rozbieżność ta polega, co wymaga przytoczenia orzeczeń sądów wydanych w takich samych lub istotnie zbliżonych stanach faktycznych, względnie, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, wymaga interpretacji ze strony Sądu Najwyższego, z czego potrzeba ta wynika i z jakich powodów dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest w tej mierze niewystarczający. Nieodzowne jest ponadto, podobnie jak w przypadku przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398¹ § 1 pkt 1 k.p.c., wykazanie związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wykładnią prawa a wynikiem postępowania kasacyjnego (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; z 19 czerwca 2018 r., IV CSK 56/18).

Przedstawione przez skarżącego argumenty nie wskazują na potrzebę dokonania wykładni art. 498 § 1 i 2 k.c. Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że intencją skarżącego jest jedynie potwierdzenie dominującego w orzecznictwie sądowym poglądu, zgodnie z którym jedną z przesłanek pozytywnych potrącenia jest wymagalność obu wierzytelności, a przynajmniej wymagalność wierzytelności przedstawionej do potrącenia. Stanowisko to potwierdzone zostało również w nowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. wyrok SN z 30 kwietnia 2024 r., II CSKP 1451/22, i postanowienie SN z 3 kwietnia 2025 r., I CSK 2935/24).

Co więcej, uszło uwadze skarżącego, że podstawowym argumentem Sądu Apelacyjnego, iż nie doszło do wygaśnięcia wierzytelności wzajemnych na skutek potrącenia, była niedopuszczalność podniesienia tego rodzaju zarzutu przez pozwany bank w świetle art. 203¹ k.p.c. Podstawy skargi kasacyjnej nie obejmują natomiast zarzutu naruszenia tego przepisu, ograniczając się jedynie do naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 498 § 1 i 2 k.c. oraz art. 455 k.c. Zatem ewentualna wykładnia art. 498 k.c. nie mogłaby mieć wpływu na wynik postępowania kasacyjnego, skoro – niezależnie od jej kierunku – uwzględnienie skargi nie byłoby możliwe, ponieważ ocena Sądu drugiej instancji odnosząca się do niedopuszczalności podniesionego zarzutu potrącenia nie mogłaby być skutecznie podważona.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a stosownie do art. 98 § 1, 1¹ i 3 w zw. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

Ewa Stefańska

(M.T.)

[a.ł]